

Láthatatlan szerelem

(H. G. Wells: A láthatatlan ember című regénye nyomán)

Láthatatlan vagyok. Csodás nyári este van, kihasználom a meleg időt. Leveszem ruháimat és teljes észrevétlenségben sétára indulok. Éjszakai fesztivál van a városban. Az utcákra nagy asztalokat tettek ki, ott ülnek az emberek, iszogatnak, esznek, beszélgetnek.

– Mintha ott sem lettem volna, keresztülnézett rajtam! – panaszkodik egy igencsak testes hölgy a barátnőjének, miközben franciakrémest eszegetnek. Elmosolyodom. Rajtam is gyakran keresztülnéznek, de én nem bánom. Két évvel ezelőtt, tizennyolc éves születésnapomon kaptam meg anyámtól a titkos tudást, hogyan kell láthatatlanná válni.

Megyek a nyüzsgő tömegben, vigyázok, nehogy valaki nekem jöjjön. Hirtelen meglátok egy igazi férfit! Sportos alkat, hosszú láb, sötétbarna, göndör haj, ragyogó kék szem! Gyönyörű a mosolya! Pincér. Ki-be jár az étterem és az utcára kirakott asztalok között. Egyre közelebb megyek hozzá. Gyorsan fordul a tálcával, jól orrba vág. Alig tudom megállni, hogy fel ne kiáltsak a fájdalomtól.

Nézem, ahogy felveszi a rendelést. Elképzelem, hogy egy kis szívet rajzolok a jegyzetömbjére. Hogy meglepődne! Persze a vendégek is a levegőben mozgó ceruzától. Ezt az ötletet inkább elvetem.

– Főúr! – kiabál egy vörös arcú, kövér pasi az egyik asztalnál. – Ez az étel hideg, melegítse meg!

– Természetesen, uram – válaszol a pincérem, és udvariasan mosolyogva elveszi a tányért.

– Micsoda bunkó! – gondolom magamban, és figyelem, ahogy a vörösboros poharához nyúl. Csak egy kicsit lököm meg a karját. A pohár felborul, a vörösbor gyorsan folyik le az asztról a férfi ölébe, fehér nadrágjára. A pincér hamarosan visszatér a gőzölgő étellel. Úgy tesz, mintha semmi sem történt volna. Leteszi a tálát az összegyűrt, elázott rózsaszín foltos szalvéták közé, utána megy tovább. Csak én veszem észre rajta a kaján káröröm rejtett jeleit.

Hajnalig járok a nyomában. Egyszer leejt egy villát, röptében elkapom és ráteszem a tálcára. Nem veszi észre. Nagyon sok dolga van.

Megvárom, amíg elmegy az utolsó vendég is, figyelem, ahogy elpakol és követem, ahogy elindul hazafelé. Nem egyszerű. Már teljesen kiürült a város, a csendben minden lépésem dübörgésnek tűnik számomra. Nem érdekel, csak megyek utána megbabonázva. Sokáig gyalogolunk. Kierünk a városból, az országúton folytatjuk utunkat. Nagyon fájnak már a lábaim. Kerülgetem a kavicsokat, az elszórt törmeléket, üvegcserepeket, nehogy megsértsem magam.

Egyszer megáll. Csak egy pillanatra, utána indul is tovább. Felkiáltok a meglepetéstől. Már nem ő megy előttem, csak egy pár sportcipő, egy kockás rövidnadrág és egy „Look at me!” feliratú póló.

– Már régen észrevettelek – szólal meg, és ismét megáll, hogy felém forduljon.

– Végig ott voltál mellettem, amikor dolgoztam. Éreztem a légmozgásból, hogy valaki követ. Te borítottad fel a borospoharat és te kaptad el röptében a villát.

Nem tudok semmit mondani. Gyönyörű a hangja!

– Azért jó lenne, ha megszólalnál! Azt sem tudom, fiú vagy-e vagy lány.

– Lány – nyögöm ki a választ.

– Na, akkor a mi generációnk feladata lesz továbbfejleszteni a tudást, hogy ha két láthatatlan ember találkozik, képesek legyenek meglátni egymást – mondja, és a hangján érzem, hogy huncutul elmosolyodik.

Elpirulok. Rögtön megértem, miért mondta ezt. Ott állok álmaid férfija előtt, teljesen meztelenül.